

Дашиъл Хамет

Копелето

Всичко започна в Бостън още през 1917 година. Срегнах Лу Махър на тротоара пред хотел „Тюрингия“ на Тремонт Стрийт и се спряхме да разменим някоя и друга клюка на снега.

Тъкмо бях започнал да му разказвам нещо, и той ме прекъсна:

– Хвърли едно око на онова хлапе, дето идва насам. Оня с тъмния каскет.

Видях кльощаво момче на около осемнайсет години, с подпухнало пъпчиво лице, крива уста, безизразни очи с цвят на лешник и месест, безформен нос. Мина край нас – градския копой и моя милост, без да ни погледне. Тогава забелязах ушите му. Не бяха криви, нито смазани като на боксьор, но ръбовете им следваха някаква странна къдрава мода.

Той сви по Бойлстън Стрийт и изчезна зад ъгъла.

– Това момче ще се прочуе, ако скоро не го приберат на топло или не го пречукат – предрече Лу. – Запомни го. Викат му Копелето. Няма начин, да не му сърбаш попарата някой ден.

– Каква му е далаверата?

– Въоръжени обири и убийства по поръчка. Много е печен. Стреля без грешка и е шур колкото си иска. Не страда от излишно въображение и не се спира пред нищо. Това ми бърка в здравето, щото хитреците ги спипвам най-лесно. Главата си залагам, че Копелето е на дъното на ония истории в Бруклин миналия месец. Ама не мога да го хвана в крачка. Но съм се зарекъл някой ден да го опандизя.

Лу не си изпълни обещанието. Месец по-късно обирджия го застреля в една къща на Одгобон Роуд.

Десетина дни след онзи разговор напуснах бюрото на детективска агенция „Континентъл“ в Бостън, за да опитам как е в армията. Когато войната свърши, се върнах на заплата при частните ченгета, една-две години бачках в Чикаго, после ме прехвърлиха в Сан Фран-циско.

Така, почти осем години по-късно, се озовах седнал зад смачканите уши на Копелето в боксовата зала „Дриймланд“ на Стайнър Стрийт.

Там се млатеха всеки петък. Онази паметна вечер бях свободен за първи път от няколко седмици. Влязох в залата и се настаних на един твърд дървен стол по-близо до ринга да позяпам как се справят юнаците. Чак след четвъртия рунд мернах тези странни и познати уши два реда пред мен.

В първия момент не можах да включа чии са. Не виждах лицето на мъжа. Той гледаше спокойно как Кид Сиприани и Бъни Кио си разменят удари. Аз пропуснах почти целия мач. Но в почивката преди следващата среща Копелето се обърна да каже нещо на мъжа до него. Тогава го

познах.

Не се бе променил много, за разхубавен да не говорим. С още потъп поглед и с още по-изчанчена уста. Същото подпухнало лице, макар и не толкова пъпчиво.

Седеше точно между мен и ринга. След като се сетих кой е, нямаше смисъл да изпускам това, за което бях платил. Можех да гледам бокса над главата му, без да се притеснявам, че ще ми избяга.

Доколкото знаех, не беше обявен за издирване – поне никой от „Континентъл“ не го търсеше – и ако крадеше портфейли или се влачеше с някоя банда, нямаше да му обърна внимание. Ние рядко се захващаме с такива дреболии. Но въоръжените грабежи винаги ни интересуват. Най-важните клиенти на „Континентъл“ са застрахователните компании, а застраховките срещу обир са сериозна част от техните приходи – или разходи.

Копелето стана да си върви по средата на главния мач заедно с почти половината от зрителите в залата, защото двамата мускулисти мъжаги на ринга се чудеха как по-нежно да се погалят. Тръгнах след него.

Вървеше сам. Не беше трудно да го следя. По улиците беше пълно с боксови запаянковци, които се прибираха. Копелето тръгна по Филмор Стрийт, хапна бекон с ориз и пи кафе в една закувалня, после се качи на трамвай номер 22.

На Макалестър Стрийт се прехвърли на номер 5 и слезе на Полк. Тръгна на север, на следващата пряка сви обратно на запад, мина една пресечка и се вмъкна в олющена кооперация на южната страна на Голдън Гейт Авеню между Ван Нес и Франклин. На приземния етаж имаше ремонтна работилница, а на втория и третия даваха стаи под наем.

Нещо прещрака в главата ми. Ако беше слязъл на Ван Нес или на Франклин, щеше да си спести голямо ходене. А той отиде чак до Полк и се върна обратно. Дали пък не искаше да се поразходи?

Повисях на отсрещната страна в очакване още някой тъмен прозорец да светне, след като той влезе вътре. Но уви. Или стаята му не гледаше към улицата, или беше много предпазлив младеж. Сигурен бях, че не ме е усетил. Нямаше как в навалищата.

След като не научих нищо отпред, тръгнах по Ван Нес Авеню, за да огледам отзад. Сградата опираше в малка пряка – Редууд Стрийт. От тази страна светеха четири прозореца, но те не ми говореха нищо. Имаше задна врата, вероятно на работилницата. Едва ли обитателите от горните етажи можеха да я използват.

На път за къщи минах през службата и оставих бележка на Стария:

„Следя Копелето, обирджия, 25–27, 65–66, 175, хърбав, кест. коса, т. очи, месест нос, криви уши. Родом Бостън. Всичко за него. Ще бъда около Голдън Гейт и Ван Нес.“

В осем сутринта вече бях заседнал на една пряка от сградата, в която влезе Копелето, и чаках да се появи. Валеше кротък напоителен дъжд, но не ми пукаше. Бях се затворил в черна покрита бричка, чийто невзрачен вид я правеше идеално средство за работа в града. В тази част на Голдън Гейт Авеню са наредени един до друг автомобилни сервизи, магазини за коли на старо и тям подобни. Десетки таратайки винаги стоят паркирани до тротоара. Дори цял ден да киснех там, никой нямаше да ме забележи.

Дяволът май нямаше почивен ден. Киснах цели девет безкрайни часа, слушах трополенето на дъжда по покрива, чаках Копелето и няха нищо за ядене освен цигари „Фатима“. При това съвсем не бях сигурен, че не ме е засякъл. Не знаех дали изобщо живееше там. Можеше да се е прибрал, след като си тръгнах. Както и да е, в тази детективска професия не можеш да се отървеш от лоши съмнения, номерът е да не им се даваш. Изкривих се да седя в колата и да се вирам в неугледния вход, дето предишната вечер ми глътна плячката.

Малко след пет вечерта при мен цъфна Томи Хауд от агенцията, момче за всичко, със смачкан боксьорски нос. Донесе ми бележка от Стария.

„Копелето известно на нашите в Бостън, заподозрян в грабежи, но няма нищо конкретно. Името му вероятно е Артър Кори или Кери. Възможно е да е замесен в обира на бижутерийния магазин «Тъник-лиф» в Бостън миналия месец. Убит един служител, откраднати камъни за 60 000 долара. Двама бандити, няма описания. От Бостън смятат, че следата си струва да продължиш. Дават ти картбланш.“

Прочетох хартийката и я върнах на Хауд – опасно беше да пълня джобовете си със служебни бележки.

– Ще се обадиш ли на Стария да изпрати някой да ме смени? Не съм ял нищо от сутринта.

– Няма да те огрее – попари ме Томи. – Всички са в разход. Цял ден не се е мяркал никой от вашите. Чудя се защо не си носите шоколад с вас, та...

– Пак си чел роман за арктически изследователи – упрекнах го. – Ако не си ял с дни, ще излапаш каквото и да е, но ако просто си гладен, няма нужда да си тъпчеш стомаха със сладкиши. Я огледай наоколо дали можеш да ми вземеш два сандвича и бутилка мляко.

Той се намръщи, после хлапашката му физиономия придоби хитро изражение.

– Знаеш ли, кажи ми как изглежда тоя тип и в коя къща е. Аз ще пазя тук, пък ти иди хапни като човек – започна да ме увещава той. – Какво ще кажеш, а? Пържолка, пържени картофки, пастичка и накрая едно кафенце.

Томи все си мечтае да го оставят да действа в случай като тоя, да има патаклама, той да се втурне и сам да спипа с голи ръце цял полк главорези. Това надали щеше да стане, макар че ми се искаше да му дам да се пробва. Но Стария щеше да ме скалпира, ако разбере, че съм наврял едно дете между шамарите.

Затова поклатих глава.

– Не става. Този ходи с четири патлака и секира под сакото. Ще те изяде с парцалите.

– О, дрън-дрън! Това, ченгетата, като почнете да се надувате. Какво толкова има, та да не може никой друг да върши вашата работа? Бандитите, щом са толкова печени, защо се оставят да ги ловите като мишки?

Имаше нещо вярно в думите му, затова го изтиках навън от колата под дъжда.

– Хайде, един сандвич с телешки език, един с шунка, бутилка мляко. И по-живо.

Когато Томи се е върнал, мене вече ме нямаше там. Едва се скри от погледа ми, и Копелето се появи. Излезе от същия вход с вдигната яка на шлифера, за да се предпази от дъжда, който тъкмо почваше здравата да плющи.

Зави на юг по Ван Нес.

Докато придвижва колата до ъгъла, го изгървах. Не беше възможно да е стигнал толкова бързо до Макалистър Стрийт. Или се е вмъкнал в някоя сграда, или е тръгнал по Редууд Стрийт. Второто бе по-вероятно. Продължих по Голдън Гейт Авеню до следващата пряка, свих на юг и стигнах пресечката на Франклин и Редууд съвсем навреме – моят човек влизаше през задния вход на жилищна кооперация с фасада, обърната към Макалистър Стрийт.

Карах бавно и размишлявах.

Сградата, където Копелето прекара нощта, и тази, в която току-що влезе, бяха с гръб към една и съща улица, от противоположни страни и на известно разстояние. Ако стаята му бе отзад, имаше възможност да наблюдава с бинокъл всички прозорци на другата постройка, които гледат към него.

Предишната вечер Копелето пътува един квартал повече. На която и друга спирка да бе слязъл, можеше да го забележат от неговата кооперация, а той явно не искаше да го зяпат. Значи Копелето следеше някого. Тайно.

Сега се вмъкна през задната врата. Това беше обяснимо. Главният вход беше заключен, но задният, както в повечето големи сгради, навярно стоеше отворен през целия ден. Ако не се натъкнеше на портиер или нещо подобно, щеше да влезе лесно. Копелето отиваше на гости без покана, независимо дали домакинът си бе у дома, или не.

Нямах понятие какво става, но това не ме притесняваше много. В момента беше по-важно да намеря най-доброто място, откъдето да го последвам, щом излезе.

Ако минеше пак през задната врата, трябваше да закарам колата малко по-надолу по Редууд Стрийт между Франклин и Гог. Но не ми беше обещавал такова нещо. По-логично бе да излезе нахално през главния вход – нямаше да бие на очи. Най-добре щеше да е да застана на тъгъла между Макалистър и Ван Нес. Оттам можех да следя и входа, и края на Редууд Стрийт.

Спрях колата и зачаках.

Мина половин час. И още петнайсет минути.

Копелето слезе по стъпалата на главния вход и тръгна право към мен. Закопчаваше шлифера и придърпваше нагоре яката му с глава срещу порива на дъжда.

Черен спортен кадилак с пердета на прозорците се зададе зад гърба ми. Докато избирах място за наблюдение, го бях мернал паркиран при кметството.

Колата подмина моята бричка, спря рязко, поднесе към бордюра, изръмжа настървено и полетя по мокрия паваж.

Едното от пердетата се развя в дъжда.

През отвора изтрещяха изстрели. Седем. Малокалибрен пистолет.

Подгизналата шапка на Копелето хвъркна във въздуха плавно като балон.

Моят човек не се помайва нито миг.

Наведе се и омотан в полите на шлифера, се хвърли в предверието на един магазин.

Кадилакът зави със свирещи гуми по Франклин Стрийт и аз подкарах след него.

Докато минавах край магазина, с крайчеца на окоото зърнах как Копелето на колене яростно дърпаше черен пищов, запънал се в джоба на

шлифера му. Зад него надничаха любопитни лица. По улицата нямаше суматоха. Хората вече бяха свикнали с подобни номера и се стряхаха само от петнайсетсантиметрови патлаци и нагоре.

Когато стигнах до Франклин Стрийт, кадилакът вече бе набрал преднина. Свиваше наляво по Еди Стрийт.

Реших да съкратя пътя и хванах успоредната Търк Стрийт. Видях го отново при Джеферсън Скуеър. Беше намалил скоростта. Пет-шест преки по-нагоре колата пресече пътя ми на Стайнър Стрийт и бях достатъчно близо да зърна номера ѝ. Онези вътре смятаха, че са се измъкнали, и вече не бързаха, за да не привличат внимание. Карах след тях на по-голямо разстояние.

В началото на бягството имах преднина и едва ли ме бяха забелязали.

На Хейт Стрийт, близо до стеснението на парка, кадилакът спря, за да остави някого. Слезе слаб, дребен мъж с бледо лице, тъмни очи и малки черни мустаци. Имаше нещо чуждестранно в кройката на палтото и във фасона на сивата му шапка. Носеше бастун.

Кадилакът продължи и не можах да видя другите в него. Наум хвърлих ези-тура. Падна ми се да следвам мъжа. Подозрителна кола трудно може да се открие по-късно по регистрационния номер, но все пак има някаква нищожна вероятност.

Дребосъкът влезе в една дрогерия на ъгъла и хвана телефона. Не го видях да прави друго. След малко пред магазина спря такси. Той седна в колата и тя го закара в хотел „Маркиз“. На рецепцията му дадох ключа от стая 761. Заряха го, щом влезе в асансьора.

В „Маркиз“ всички са мои хора. На мецанина срещнах Дюран, ченгето на хотела, и го попитах:

– Кой е в седемстотин шейсет и едно?

Дюран е старомоден, белокос мъж, който изглежда, говори и се държи като президент на много голяма банка. Преди беше капитан от полицията, началник на следствен отдел в един от големите градове на Средния запад. Веднъж притиснал по-грубо някакав изкормвач, за да измъкне признание, и онзи хвърлил топа. Вестниците мразеха Дюран. Не го оставиха на мира, докато не напусна полицията.

– Седемстотин шейсет и едно? – повтори той, сякаш внучето му го питаше защо небето е синьо. – Мисля, че е господин Мороя. Нещо конкретно ли те интересува?

– Колкото повече, толкова по-добре – признах си. – Какво знаеш за него?

– Не много. Тук е от около две седмици. Ела да видим какво можем да научим.

Минахме през регистратора, отбихме се в телефонната централа, разговаряхме с главния пиколо и разпитахме две от камериерките на етажа. Гостът от 761 дошъл преди петнайсет дни. Записал се като Едуард Мороа от Дижон, Франция. Често го търсели по телефона. Никаква поща, никакви посетители, излизал и се прибирал по различно време, давал щедри бакшиши. По каква работа беше пристигнал, никой не знаеше.

– За какво е всичко това, ако смея да попитам? – не издържа накрая Дюран. Той така си говори.

– И на мен още не ми е ясно – отговорих искрено. – Току-що го засякох с един тип, дето не му е чиста работата, но този Мороа може изобщо да не е сгазил лука. Ако науча нещо със сигурност, веднага ще ти се обадя.

Не можех да си позволя удоволствието да кажа на Дюран, че гостът му е обсипвал с куршуми друг убиец посред бял ден пред кметството. В хотел „Маркиз“ държат на почтеността. Веднага ще намерят предлог да изхвърлят французина, после иди го търси.

– Много те моля – посъветва ме Дюран. – Знаеш, че си ни задължен за някои услуги, затова не пропускай да ни предупредиш за всичко, което би накърнило репутацията ни.

– Няма – обещах аз. – Ще те помоля за още нещо. Не съм слагал заляк в устата от седем и половина сутринта. Би ли наглеждал асансьорите, за да ми кажеш, ако Мороа тръгне да излиза. Аз ще се отбия в ресторанта до входа.

– Разбира се.

По пътя видях телефон и се обадох в службата. Продиктувах на нощния дежурен номера на кадилака.

– Провери дали го имаме и на кого е. Отговорът гласеше:

– Х. Дж. Патерсън от Сан Пабло, издаден е за буйк кабриолет.

Разследването по тази следа приключи. Можехме да проверим Патерсън, но беше сигурно, че няма да стигнем до нищо. Попаднат ли регистрационни номера в ръцете на бандити, все едно да търсиш изгубени непоименни акции.

Гладът ме беше налегнал яко. В ресторанта отрупах цялата маса с чинии и се захванах да го успокоявам. Между хапките премислях събитията от деня. Не се напъгах особено, да не си разваля апетита. Пък и нямаше много за мислене.

Копелето имаше квартира, от която можеше да наблюдава част от жилищата на Макалистър Стрийт. Промъкна се тайно в една от кооперациите. Когато излезе оттам, стреляха по него от кола, която явно чакаше наблизко. Дали спътникът или спътниците на французина в кадилака държаха апартамента, в който отиде Копелето? Дали го очакваха? Дали не го бяха примамили да иде там, за да го пречукат на излизане? Или те наблюдаваха главния вход, а Копелето – задния? Знаеха ли, че наблюдават едновременно едно и също място? И кой живееше там?

Не можех да отговоря на нито един от тези въпроси. Знаех само, че Копелето не се харесва на французина и неговите хора.

Ометох всички блюда за нула време и се върнах във фойето.

Минах покрай телефонната централа и едно от момичетата – онова с бухналата на едри вълни огненочервена коса – ми кимна.

Спрях да видя какво иска.

– Твоето приятелче току-що разговаря по телефона – осведоми ме тя.

– Чу ли нещо?

– Да. Някакъв мъж го чака на ъгъла на Кърни и Бродуей. Каза му да побърза.

– Преди колко време?

– Сега ги изключих.

– Някакви имена?

– Не.

– Голяма да пораснеш!

Продължих до Дюран, който обикаляше около асансьорите.

– Минавал ли е оттук?

– Не.

– Добре. Червенокосата на телефоните ми каза, че някакъв му определил среща на Кърни и Бродуей. Май ще го хвана.

Зад хотела се качих в моята таратайка и я заках до ъгъла на срещата.

Кадилакът на французина вече чакаше там, с други номера. Минах край него и хвърлих поглед на шофьора – около четирийсетгодишен здравеняк с каскет, нахлупен ниско над очите. Виждаше се само една голяма уста, увиснала над масивна брада.

Паркирах малко по-надолу. Не се наложи да чакам дълго. Французинът се появи иззад ъгъла, отиде пеша до кадилака и влезе вътре. Оня с масивната брада потегли. Тръгнаха бавно по Бродуей. Последвах ги.

Не пътувахме дълго и когато спряхме, кадилакът бе разположен

така, че пътниците му да могат удобно да наблюдават „Венецианското кафене“, един от най-лъскавите италиански ресторанти, каквито имаше много в тази част на града.

Минаха цели два часа.

Хрумна ми, че вътре похапва Копелето. И като си тръгне, отново ще затрещят фойерверките от тържествата, прекъснати следобед на Макалистор Стрийт. Стисках палци този път патлакът му да не се оплете в джоба. Но не мислете, че смятах да му помагам само защото са двама срещу един.

Купонът започваше да намирисва на война между гангстери. Това бяха лични отношения и не ми беше работа да се бъркам. Специално аз се надявах, докато кръжа наоколо, да спипам нещо за „Континентъл“ – един-двама оцелели в патаклямата – издирвани бандити.

Не познах. Французинът не дебнеше Копелето. Бяха мъж и жена. Не можах да видя лицата. Светлината идваше иззад гърба им. От входа на ресторанта скочиха направо в едно такси.

Мъжът беше огромен – висок и широкоплещест. Жената до него се губеше. Както вероятно и всяко друго същество, по-леко от тон.

Таксито потегли и кадилакът се залепи за него. Аз, както винаги, останах на опашката.

Карахме така не повече от десетина минути.

Таксито влезе в неосветена улица, съвсем в началото на Китайския квартал. Кадилакът изскочи напред и го притисна към бордюра.

Скърцане на спирачки, крясъци, счупени стъкла. Женски писък. В малкото пространство между кадилака и таксито се мятаха хора. И двете коли се люлееха. Ръмжене. Крошета. Ругатни.

– Ей! Недейте! Не! Не! – изрева мъжки глас.

Намалих, колата ми едва-едва приближаваше към мелето. Взирах се през ситния дъжд и тъмнината, но не можех да видя почти нищо.

Бях на няколко метра от тях, когато вратата на таксито откъм тротоара рязко се отвори. От него изскочи жена. Падна на колене, изправи се и хукна насреща ми.

Приближих до бордюра и отворих дясната врата. Страничните ми стъкла бяха мокри от дъжда. Исках да я видя, като минава. Ако мадамата приемеше отворената врата за покана, няхах нищо против да си поговорим.

Така и стана. Втурна се към мен, все едно, че имахме среща. Беше с дребно овално лице, сгушено в кожена яка.

– Помогнете ми! – изхлипа тя. – Откарайте ме оттук... бързо.

Имаше нещо леко чуждестранно в произношението ѝ, но много слабо, за да се нарече акцент.

– Къде да...

Млъкнах. Това, с което ме ръгаше в ребрата, не беше показалец, а чипонос автоматичен пищов.

– Разбира се! Влизайте – настоях аз.

Тя наведе глава, за да влезе. Стиснах я с ръка за врата и я дръпнах върху скута си. Тя се заизвива ожесточено. Телцето ѝ беше силно и жилаво.

Изтръгнах пистолета от ръката ѝ и я бутнах на седалката до мен.

Тя впи пръсти в китката ми.

– Бързо! Бързо! Ох, моля ви! Тръгвайте...

– Ами приятелят ви? – попитах.

– Без него! Той е с тях! Моля ви, по-бързо...

Мъжко тяло запуши отворената врата на колата – якият шофьор на кадилака с масивната долна челюст.

Сграбчи с една ръка кожената яка около врата ѝ.

Тя се опита да изкрещи, но издаде само хриптене. Фраснах го през ченето с пистолета, който бях измъкнал от нея.

Той се опита да падне в колата. Блъснах го назад.

Още преди главата му да удари в тротоара, затръшнах вратата и вече обръщах назад по улицата.

Настъпих газта. Два изстрела изтрещяха зад нас точно когато свибахме в първата пряка. Не разбрах дали стреляха по нас. Завих още няколко пъти. Кадилакът не се появи.

Дотук добре. Тръгнах след Копелето, зарязах го заради Мороа, а после изоставих и него, за да видя коя е тази жена. Нямах понятие за какво е цялата тази дандания, но май се досещах заради кого е.

– Накъде? – попитах вече по-спокойно.

– У дома – отвърна тя и ми каза адреса. Подкарах натам, но хич не ми се ходеше. Отивахме в кооперацията на Макалестър Стрийт, в която същата вечер Копелето бе на посещение.

Гледах да стигнем колкото може по-бързо. Спътничката ми може и да не бе наясно, но аз разбрах, че всички участници в играта знаеха това място. Исках да сме там преди французина и господин Голямо чене.

През целия път мълчахме. Тя се сгуши по-близо до мен, цялата трепереше. Гледах пътя и се чудех как да си изпрося покана в нейния апартамент. Жалко, че не задържах пистолета ѝ. Изпуснах го, когато блъснах барабата в гърдите. Можеше да стане повод да ѝ се обади, ако не ми

предложи да вляза.

Терзанията ми бяха напразни. Тя не ме покани. Настоя да се кача с нея. Съвсем се беше гипсирала.

– Нали няма да ме изоставите? – изхленчи, когато стигнахме Макалистър Стрийт. – Умирам от ужас. Не си отивайте. Ако не желаете да дойдете, оставам с вас.

Естествено, исках да видя къде живее, но нямаше нужда да оставям таратайката отпред за реклама.

– Ще свия зад ъгъла и ще паркирам – успокоих я. – После идвам с вас.

Обиколих квартала и огледах внимателно за кадилака. Нямаше го. Оставих колата на Франклин и се върнахме при блока на Макалистър Стрийт.

Тя почти ме теглеше под дъжда, който бе намалял и сега едва ръмеше.

Ръката ѝ трепереше и въпреки опитите не можа да отключи входната врата. Наложих се да ѝ помогна. Изкачихме се с асансьора до третия етаж, без да видим някого. Отключих вратата, която ми посочи, беше в задната част на сградата.

Стиснала здраво ръката ми, тя се пресегна и запали осветлението в антрето.

Не разбирах какво чака, докато не извика:

– Франа! Франа! Ах, Франа!

Отвърна ѝ приглушен лай на дребно куче. Но то не се появи.

Тя ме сграбчи с две ръце, сякаш се опитваше да изпъзми по мокрия ми шлифер.

– Те са тук! – изпищя тихо с оцъкдени от ужас очи. – Тук са!

– Трябваше ли да има някой? – попитах и я дръпнах настрана, за да не е между мен и двете врати в дъното на антрето.

– Не! Само кученцето ми Франа, но...

Измъкнах наполовина патлака си от джоба и го върнах обратно, за да съм сигурен, че няма да се закачи някъде, ако ми потрябва, а с другата ръка я отблъснах от себе си.

– Стойте тук. Ще проверя дали имате гости.

Докато пристъпвах към най-близката врата, чух гласа на Лу Махър отпреди седем години: „Стреля без грешка и е щур колкото си иска. Не страда от излишно въображение и не се спира пред нищо.“

С лявата ръка завъртях облата дръжка. С левия си крак ритнах вратата. Нищо.

Бръкнах в тъмнината, напипах ключа и запалих осветлението.

Дневна стая, всичко си беше на мястото.

Глухото джафкане на Франа идваше през отворена врата в дъното. Сега беше по-силно и по-възбудено. Спрях на прага. Светлината зад гърба ми осветяваше вътрешната стая, доколкото виждах, също празна и спокойна. Влязох и светнах лампата. Кучето скимтеше зад някаква затворена врата. Приближих се и я отворих. Тъмна пухкава топка скочи и захапа крачола ми. Сграбчих кучето там, където трябваше да е вратът му, и го вдигнах на светлината. Козината му беше морава, с цвят на червено грозде! Беше боядисана!

Оставих настрана от мен този лаещ и скимтящ фалшив пес и се вмъкнах в следващата стая – спалня. Беше празна. Надникнах в стенния гардероб – нищо. Открих кухнята и банята. И там нямаше никой. Апартаментът беше чист. Явно Копелето бе заключил вапцаното кутре в спалнята по-рано през деня.

На връщане към антрето с кучето и доклада за мадам във втората стая зърнах разрязан плик, обърнат с лицевата страна надолу върху масата. Обърнах го. Беше от моден магазин, адресиран до госпожа Инес Алмад.

Вечеринката май ставаше международна. Мороа беше французин, Копелето – американец от Бостън, името на кучето, Франа, бе от Бохемия и съвпаднаше с малкото име на един чешки фалшификатор, когото спипах няколко месеца преди това, а Инес бе или испанско, или португалско. Представа няхах за произхода на фамилията Алмад, но със сигурност не беше американска, нито френска.

Върнах се при нея. Не бе мръднала от мястото си.

– Като че ли всичко е наред – успокоих я. – Кучето се беше залостило в килера.

– Никой ли няма?

Тя взе в ръце кутретото, зацелува рошавата му главичка и му заговори нежно на непознат за мен език.

– Вашите приятели... хората, дето се скарахте тази вечер, знаят ли къде живеете? – попитах.

За мен беше ясно, че знаеха. Исках да разбера дали тя е в играта.

Жената пусна кучето, все едно, че го забрави, и сбърчи вежди.

– Нямам представа – рече след кратък размисъл. – Възможно е. Ако е така...

Потръпна, завъртя се на пети и затръшна ядосано входната врата.

– Може да са идвали тук следобед – продължи тя. – Франа и друг

път се е затваряла сама, но ме е страх от всичко. Голяма съм пъзла. Сега нали няма никой?

– Не – уверих я отново.

– Не.

Влязохме в дневната. Тя свали шапката и тъмната пелерина и едва така можах да я огледам по-добре.

Беше малко под среден ръст, около трийсетгодишна, тъмнокожа жена в ослепително оранжева рокля. Приличаше на индийка, с голи заоблени рамене, с малки крака и ръце, пръстите ѝ бяха отрупани с пръстени. Тънък гърбав нос, пълни червени устни, издължени очи с гъсти мигли. Бяха тъмни очи, но цветът им не се виждаше през тесните пролуки между клепачите. Блясъкът им едва-едва пробиваше булото на миглите. Черната ѝ коса в момента беше разрошена на копринени кичури. Върху тъмната кожа на гърдите ѝ белееше наниз от перли. На ушите ѝ висяха тежки, тумбести обеци от черен метал.

Странна птица като цяло. Не казвам, че не беше красива – по особен начин.

Докато сваляше кожите от шапката и наметката, цялата трепереше. Белите ѝ зъби прехапаха долната устна, прекоси стаята и включи електрически радиатор. Използвах суетнята и преместих пищова си в джоба на панталоните. После съблякох шлифера.

Тя излезе от стаята и почти веднага се върна с кафява еднолитрова бутилка и две водни чаши на бронзов поднос, който остави на малка масичка до радиатора.

Напълни първата чаша почти до ръба. На втората я спрях някъде по средата.

– За мен достатъчно – уточних.

Беше бренди, при това много пивоко. Тя обърна своята чаша на един дъх, разгърси рамене и доволно въздъхна.

– Сигурно ме мислите за откачена – усмихна се тя. – Натрапих ви се на улицата, без изобщо да ви познавам, и само ви хабя времето и нервите.

– Нищо подобно – излъгах много сериозно. – Мисля, че сте доста хладнокръвна за жена, която без съмнение не е свикнала с такива истории.

Тя придърпа малък диван по-близо до радиатора и до масичката с бутилката. Настани се там и ми кимна да седна до нея.

Моравото куче скочи в скута ѝ. Тя го свали долу. То понечи да се върне. Острият връх на обувката ѝ рязко го запрати настрана. Франа

изскимтя, подви опашка и се свря под един стол в другия край на стаята.

Заобиколих покрай цялата стая, за да избегна прозореца. Имаше перде, но не бе достатъчно плътно, за да скрие всичко от очите на Копелето, ако стоеше в своята бърлога и зяпаше насам с бинокъл.

– Всъщност не съм хладнокръвна наистина – рече тя, докато се намествах до нея. – Ужасно съм страхлива. И дори започвам да свиквам... Всичко е заради мъжа ми, по-точно онзи, дето ми беше мъж. Трябва да ви разкажа. Заслужавате обяснение заради кавалерството, което проявихте, а и не искам да мислите неща, които не са верни.

Опитах да си придам доверчив вид. И се приготвих да не повярвам на нито една нейна дума.

– Ревнив е до безумие – продължи тя с тихия си нежен глас и с онова особено произношение, съвсем слабо доловимо, за да се нарече чуждестранен акцент. – Стар и невероятно гаден. Праща разни мъже по петите ми. Веднъж имаше и жена... тези, които видяхте, не са първите. Не знам защо ме преследват. Да ме убият може би, да ме осакатят, да ме нарежат на парчета... дявол знае.

– А онзи, с когото пътувахте в таксито, и той ли е от тях? – попитах. – Карах след вас, когато ви нападнаха, и го видях. Той какъв е?

– И той е с тях! Отначало не знаех, но явно е така. Той не ме защитава. Номера и нищо повече.

– Пробвахте ли да свирнете на ченгетата за сладурчето?

– Не ви разбрах.

– Оплаквахте ли се в полицията?

– О, да – сви тя шоколадови рамене, – но по-добре да си бях мълчала. Беше в Бъфало и знаете ли как го укротиха, мисля, че така му казвате? С глоба от хиляда долара. Голяма работа! Какво са хиляда долара за неговата ревност? Дори... дори не искам да си спомням колко глупости се изписаха по вестниците... подигравките им. Трябваше да напусна Бъфало. Да, веднъж пробвах да свирна на ченгетата. Но никога повече.

– Бъфало? – опипах почвата. – Живял съм там известно време – на Кресънт Авеню.

– Знам го. Това е точно до Делауер Парк.

Така беше. Но това, че знаеше една улица в Бъфало, не доказваше нищо.

Тя ми наля още бренди. Аз реагирах светкавично и пак ограничих грамажа до количество, подходящо за човек, който има работа. Нейната чаша се напълни догоре, както преди. Отпихме и тя ми поднесе лакирана кутия с цигари – дълги и тънки, свити на ръка в черна хартия.

Дръпнах от моята само два-три пъти. На миризма, вкус и горене беше като барут.

– Не ви ли харесват цигарите ми?

– Аз съм малко старомоден – извиних се, смачках фасата в бронзовия пепелник и бръкнах в джоба за моя пакет. – Стигнал съм едва до тютюн. Какво има в тези фойерверки?

Тя се разсмя. Смехът ѝ бе приятен и някак гугукащ.

– Ужасно съжالياвам. Много хора не ги харесват. Прибавила съм индийски тамян към тютюна.

Замълчах. Нормално беше да се очаква подобно нещо от жена, която боядисва кучето си мораво.

Точно в този момент то се размърда под стола и задраска с нокти по пода.

Жената с шоколадовия цвят изведнъж се оказа в скута ми, в обятията ми и с ръце около врата ми. Съвсем отблизо, ококорени от ужас, очите ѝ съвсем не изглеждаха тъмни. Бяха сиво-зелени. Тъмнината идваше от сянката на тежките мигли.

– Кучето беше – уверих я и я върнах на мястото ѝ на дивана. – Играе си под стола.

– Ох! – въздъхна тя с огромно облекчение.

Дойде време за нова порция бренди.

– Виждате каква страхотна пъзла съм – поясни тя, след като изля устата си третата конска доза. – Но, ах, толкова много ми се струпа на главата. Чудя се как още не съм откачила.

Може би трябваше да ѝ кажа да не се фука прекалено, защото бездруго не е далеч от полудяването, но вместо това кимнах състрадателно.

Тя захапа нова цигара на мястото на предишната, която изпусна от уплаха. Очите ѝ отново се превърнаха в тъмни, тънки процеци.

– Май не беше прилично – тя се усмихна някак особено и на едната ѝ буза се появи малка трапчинка – да се хвърля в ръцете на мъж, без да знам нито името му, нито какъв е.

– Лесно ще го уредим. Казвам се Йънг – излъгах – и мога да ви осигуря кашон скоч на цена, която ще ви учуди. Няма да се обидя, ако ме наричате Джери. Така правят повечето от дамите, на които позволявам да седят в скута ми.

– Джери Йънг – повтори тя сякаш на себе си. – Хубаво име. Значи ти си контрабандистът на алкохол?

– Не съм само аз, има и други – уточних. – Това е Сан Франциско.

Оттук нататък играта загрубя.

Всичко в тази матова жена беше съмнително, с изключение на страха ѝ. Здравата бе уплашена. И нямаше намерение да остане сама тази нощ. Смяташе да ме задържи като масажист на следващите физиономии, които се покажат. Мислеше си, че каквато е засукана, лесно ще ме омае. Сигурно щеше да падне голямо сваляне. Въобще не беше обременена от скрупули или някакъв свян.

Аз пък си мислех друго. Когато удари последният гонг, да отведе, тази сладурана и някои от нейните приятелчета в градския затвор. Това бе главната и далеч не единствената причина да не се разкисвам.

Бях готов да вися с нея, докато нещата се пораздвижат. По всичко личеше, че следващото действие ще се играе в този апартамент. Трябваше обаче да скрия папката с моя сценарий. Не вървеше да ѝ кажа, че според него тя има второстепенна роля. Налагаше се да се преструвам, че съм там от едното желание да я пазя. Друг на мое място щеше да мине с позата на кавалер и рицар, закрилник на женската чест. Но няха подходящия вид за такива пируети. Трябваше да я държа настрана, без да усети, че причината не е лична. Не беше лесно. Действаше прекалено направо, пък и доста се наля с бренди.

Не се залъгах, че е привлечена от хубостта и големия ми чар. Имах яки мишици и големи юмруци. Тя беше загазила. Аз бях единствената ѝ закрила. Просто нещо, което да застане между нея и опасността.

Освен всичко друго, не съм нито достатъчно млад, нито достатъчно възрастен да откачам по всяка жена, която покаже, че си пада по мен. На моята средна възраст, около четирийсетте, мъжът поставя преди красотата други женски качества – откровеността например. Тази кафява мадама ме дразнеше. Беше много сигурна в себе си. Работеше грубо. Опитваше се да ме хване като някое селско момче. Но въпреки това и аз съм от плът и кръв. Жената знаеше да говори с лицето и тялото си. Не я харесвах. Надявах се да я опандизя, преди да хлътна по нея. Ала ще бъда лъжец, ако не призная, че успя да ме възбуди вътрешно с притисканията си и поканите на дивана, а и това бренди на всичкото отгоре...

Загубя играта – няма шега.

По едно време, аха да си вдигна чуковете. Извадих часовника си и го погледнах – два и шест. Натезалата ѝ от пръстени ръка го покри и го пхна обратно в джоба ми.

– Моля те, Джери! – Напрежението в гласа ѝ бе истинско. – Не можеш да си тръгнеш. Не можеш да ме зарежеш. Няма да го понеса. Ще тръгна след теб по улиците. Не ме оставяй да ме убият тук!

Пак се облегнах назад.

След няколко минути остър звън процепа тишината.

Тя направо се разпадна на парчета. Покатери се върху мен, голите й ръце щяха да ме удушат. Едва успях да разхлабя малко хватката и да попитам:

– Какво звъни?

– Домофонът. Не му обръщай внимание.

Потупах я по рамото.

– Хайде, бъди добро момиче и отговори. Нека видим кой е.

Тя ме стисна още по-силно.

– Не! Не! Не! Това са те!

Отдолу пак позвъниха.

– Обади се – настоях.

Тя заби нос в гърдите ми и се залепи за мен.

– Не! Не!

– Добре – рекох. – Аз ще видя.

Откопчих се, станах и отидох в антрето. Тя тръгна след мен. За последен път опитах да я убедя да се обади. Отказа, но нямаше нищо против аз да говоря. Искаше ми се онзи долу който и да беше той, да не разбере, че мацката не е сама. Но с упорита жена човек не може да излезе наглава.

– Казвай – избоботих в слушалката.

– Ти пък кой си бе? – изрева зловещ дрезгав глас.

– Какво искаш?

– Да говоря с Инес.

– Кажы какво има – предложих – и аз ще й го предам.

Домакинята бе обгърнала ръката ми и притискаше ухо към слушалката.

– Това е Били – прошепна тя. – Кажы му да се разкара.

– Трябва да се разкараш – предадох чинно посланието.

– Така ли? – изрева онзи още по-дрезгаво и по-зловещо. – Ще отвориш ли вратата, или да я разбия?

Този юнак не се шегуваше. Без да искам съгласието на дамата, натиснах бутона, който отключваше входа.

– Заповядай – поканих го любезно. – Качва се – обясних й. – Да се скрия ли зад вратата и да го прасна по черепа, като влиза? Или искаш първо да говориш с него?

– Не го удрай! – възкликна тя. – Това е Били.

Толкова по-добре. Нямах намерение да му троша китарата, преди все пак да разбере кой е и какъв е. Искях и да видя какво ще каже тя.

Били се качи бързо. Щом позвъни, отворих вратата, жената стоеше до мен. Той не изчака да го поканят. Нахълта вътре и едва не ме помете. Гледаше ме свирепо. Беше цяло страшилище!

Огромен накъдето и да го мериш, но в никакъв случай дебел – една грамада с червено лице и рижа коса. Носът му беше одран, имаше кървави резки по едната буза, а другата бе подута. Върху рошавата му пламтяща грива липсваше шапка.

Единият джоб на палтото му бе откъснат, а на съдрано десетсантиметрово парче от плата висеше копче.

Беше здравенякът, дето се качи с Инес в таксито.

– Кой е тоя глупак? – попита той и посегна да ме сграбчи с тежките си лапи.

Знаех, че жената не е с всичкия си. Като нищо можеше да остави това пребито чудовище да ме съдвече. Но не го стори. Нежно хвана едната му ръка и го успокои.

– Не бъди груб, Били. Той е приятел. Без него тази вечер нямаше да се измъкна.

Чудовището свъси вежди. После лицето му просветна и двете му длани стиснаха нейната.

– Щом се отърва, всичко е наред – каза той пресипнало. – Ако бяхме навън, щях да им дам да разберат. В онова такси нямаше къде да се завъртя. Един от ония ме разкраси.

Ама че работа. Този гигантски клоун се извиняваше, че са го накълцали заради мадама, която е изфирясала начаса и го е зарязала да се оправя както може.

Тя го поведе към дневната, аз тръгнах след тях. Седнаха на диванчето. Избрах си стол встрани от прозореца, вероятно наблюдаван от Копелето.

– Какво стана, Били? – Пръстите й докоснаха одраната му буза и обеления нос. – Боли ли те?

Той се ухили срамежливо, но доволно. Другата му страна не бе подута от кроше – дъвчеше огромна буца тютюн.

– Не си спомням – призна. – Така ме халосаха, че се свестих след два часа. Таксиджията изобщо не се намеси, но излезе точен и разбра откъде ще паднат пари. Не се разписка или нещо такова. Закара ме при лекар, дето няма да дрънка, и оня ме позакърпи, после дойдох тука.

– Видя ли ги кои бяха? – попита тя.

– Уха! И ги видях, и ги почувствах, и попарата им сърбах.

– Колко бяха?

– Само двама. Един дребосък с палка и един мъжага с месеста брада.

– Само те ли? Нямах ли един по-млад, висок и слаб?

Май ставаше дума за Копелето. Тя мислеше, че той и французинът са комбина.

Били поклати рошавата си, пребитата глава.

– Тц. Бяха само двамата.

Тя се намръщи и прехапа устна. Били ме изгледа, очите му казваха: „Обирай си крушите!“

Жената улови погледа. Обърна се към него и го погали по тиквата.

– Горкичкият Били – завайка се тя майчински. – Главата му така жестоко пострада заради мен, а аз го държа тук и го занимавам, вместо да се прибере у дома и да си почине. Тръгвай, Били, пък сутринта бедната ти главица като се пооправи, ще ми се обадиш, нали?

Червеното му лице потъмня. Очите му изливаха злоба към мен.

Тя се разсмя и го потупа по бузата, зад която подскачаше топката тютюн.

– Недей да ревнуваш от Джери. Той е влюбен до уши в една руса, бледа красавица и й е напълно верен. Дори тоничко не харесва жени с тъмна кожа. – Тя ми се усмихна съучастнически. – Нали така, Джери?

– Не – отрекох. – Освен това всички жени са тъмни.

Били прехвърли тютюна под одраната буза и наду перки.

– Какви ги плещи тоя? – изръмжа.

– Нищо лошо не иска да каже – засмя се тя. – Това е само лаф.

– Така ли? – Били съвсем се бе наострил. Започвах да мисля, че не му харесвам. – Кажи тогава на твоя шишко да си запази модерните шегички за него. Нещо ме дразнят.

По-ясно от това – здраве му кажи. Били искаше да се скараме. Домакинята явно го държеше изкъсо и можеше да го укроти, но само се разсмя отново. Нямах смисъл да се напругам да открия причина в което и да е нейно действие. Тя беше хахо. Може би си мислеше, че щом сме толкова дръпнати и няма как да ни кътка и двамата, по-добре да ни остави да се сбием и след това да продължи с по-добрия трепач.

Във всеки случай назряваше пердах. Обикновено предпочитам примирието. Отдавна бе минало времето, когато се биех за забавление. Но често ми се налагаше, та един път повече или по-малко нямах значение. В повечето случаи нищо чак толкова лошо не става, дори да паднеш. Нямах намерение да отстъпвам само защото онова говедо бе по-яко от мен. Винаги ми беше вървяло срещу по-едрите. Вече го бяха

били тази вечер. Това трябваше да го е поизстискало. Исках да се навъртам около апартамента още известно време, ако можеше да се уреди. Щом Били бе настроен за бой – а така изглеждаше, – да заповяда.

Лесно можех да го предизвикам – каквото и да кажех, щеше да го използва.

Ухилих се в червената му мутра и тържествено предложих на домакинята:

– Ако го полееш с мастило, ще стане същият цвят като другото псе.

Колкото и тъпо да беше, свърши работа. Били скочи на крака и сви лапите си в юмруци.

– Я да се поразходим двамата – реши той. – Навън има достатъчно място.

Станях, отблъснах стола назад с крак и цитирах Червения Бърнс:

– „Ако си достатъчно близо, и стаята стига.“

На човек като него няма нужда много да обясняваш. Тръгнахме да се обикаляме.

Започнахме с юмруци – Той замахна с десния към главата ми. Аз се гмурнах под него и забих с все сила ляв и десен в шкембето му. Она си глътна тютюна. Ала не се предаде. Малко мъже са толкова яки, колкото изглеждат. Той беше от тях.

Въобщо не му беше ясно за какво става дума. Неговата представа за бой бе да застане и да размахва юмруци – ляв, десен, ляв, десен. Само дето не вкара нито един кош. Целеше се все в главата, а нея отклонявах най-лесно.

Имах достатъчно пространство да се движа. Бомбардирах корема му. Блъсках го в гърдите. Пак в корема. След всеки мой удар той сякаш порастваше с два сантиметра и две кила и набираше още конски сили. Когато удрям, не се шегувам, ала този дънер от мускули дори не се трогна, че го накарах да си изяде тютюна.

Винаги с право съм се гордял, че мога да се бия. Сега бях разочарован, че това туловище понася всичките ми самоотвержени крошета, без дори да изохка. Но не се отчайвах. Не можеше вечно да стърчи така. Овладах се и се съсредоточих върху работата.

На два пъти ме фрасна. Първо в рамото. Ударът почти ме завъртя. Не знаеше как да продължи. Сбърка посоката. Избягах му. Втория път ме уцели в челото. Някакъв стол ме подпря да не падна. Заболя ме. Но него трябва да го е заболяло повече. Черепът е по-твърд от кокалчетата. В последния миг се измъкнах изпод налитащото туловище и му треснах един по тила за спомен.

Докато Били се изправяше, над рамото му зърнах лицето на жената. Очите ѝ блестяха зад тежките мигли, полуотворената ѝ уста откриваше белите ѝ зъби.

Били се умори от бокса и го обърна на борба с хватки. Аз лично бих останал на бой с юмуци. Но не можех да му откажа. Беше домакин. Сграбчи ме за китката, дръпна ме и гърдите ни се сблъскаха.

И в тази работа го биваше колкото в онази. Не му и трябваше. Беше достатъчно тежък и достатъчно силен, и направо си играеше с мен.

Оказах се под него, когато паднахме на пода и се затъркаляхме. Голямо напъване хвърлих. Напразно. Три пъти му приложих ножица, но късите ми крака не можеха да обхванат онова огромно тяло. Отхвърляше ме така, сякаш забавляваше бебе. Нямаше никакъв смисъл да се мъча с краката му. Никой не можеше да ги тръшне. Ръцете му не бяха по-слаби. Отказах се от всякакви опити.

Нищо, което знаех, не помагаше срещу това чудовище. Беше извън моята категория. Гледах да пестя силите, които ми бяха останали, пазех се да не ме смаже и дебнех възможност да го надхитря.

Доста ме подмята насам-натам. Тогава дойде моят ред.

Бях паднал По гръб, изстискан почти докрай, може би с изключение на един-два вътрешни органа. Той коленичи разкрячен над мен и ме сграбчи с грамадните ръце за гърлото.

Много неща не му бяха ясни на юнака!

Така не се души човек – не и ако ръцете му са свободни и знае, че всяка ръка е по-силна от всеки единичен пръст.

Изсмях се в моравата му мутра. Хванах кутретата му и започнах да ги отделям от врата си. Нямаше място за майтап. Аз бях загазил съвсем, а той не. Но пръстът на всекиго е по-слаб от ръката на всеки друг. Извих кутретата назад. Счушиха се едновременно.

Той изрева. Докопах следващите пръсти – безименните.

Единият от тях отиде. Миг преди да спракам и другия, Били ме пусна.

Надигнах се и забих рязко глава във физиономията му. Измъкнах се изпод него и двамата едновременно скочихме на крака.

На вратата се позвъни.

От лицето на жената изчезна всякакъв интерес към двубоя. Появи се страх. Тя запуши устата си с ръка.

– Попитай кой е – изпъшках.

– Кой... кой е? – изхриптя тя безжизнено.

– Госпожа Кийл – долетя възмутеният отговор от стълбището. –

Спрете веднага тази тупурдия! Наемателите се оплакват! И с основание! На какво прилича това? Кое време е? Стига с тия гости и дандани!

– Хазйяката – прошепна мургавелката. После се провикна към вратата:

– Извинете, госпожо Кийл. Няма да има повече шум.

През вратата се чу нещо като подсмърчане и шум от отдалечаващи се крачки.

Инес Алмад се смръщи укорително към Били.

– Не биваше да правиш така – скара му се.

Той смирено местеше очи ту към пода, ту към мен. Както ме гледаше, лицето му пак се наля с кръв.

– Съжалявам – измънка той. Предложих на момчето да се поразходим. Сега ще излезем и няма да вдигаме шум тук.

– Били! – скастри го тя и започна да му чете конско. – Тръгвай да си оправяш раните. Като не можеш да се биеш, аз нямам намерение да стоя тук сама, докато ми теглят куршума!

Камарата от мускули пристъпваше от крак на крак, не смееше да я погледне в очите и имаше безкрайно жалък вид. Въпреки това упорито тръсна глава.

– Не мога, Инес – промърмори той. – С момчето трябва да се оправим. Той ми строши пръстите и аз трябва да му разбия ченето.

– Били!

Тя тропна ядно с краче и го погледна властно. На оня му идеше да легне по гръб и да размаха лапички във въздуха. Но не отстъпи.

– Трябва – упорстваше той. – Няма начин.

Гневът се изпари от лицето ѝ. Усмихна му се много нежно.

– Милият стар Били – промърмори и отиде до писалището в ъгъла.

Когато се обърна, в ръката ѝ имаше пистолет. Черното му око гледаше в гърдите на юнака.

– Сега, – измърка тя, – изчезвай!

Рижавият бавно схващаше. Отне му цяла минута да проумее, че жената, която обича, го гони навън с пищов. Голямото чучело може би загряваше, че с тези три счупени пръста вече е вън от играта. Мина още една минута, докато приведе краката си в движение. Тръгна бавно към вратата и още не вярваше, че това, което става, е истина.

Жената го следваше стъпка по стъпка. Минах пред тях да му отворя вратата.

Завъртях дръжката. Вратата се отвори навътре и ме притисна до стената.

На прага стояха Едуард Мороа и онзи, дето го фраснах по голямото чене. И двамата с патлаци.

Погледнах към Инес Алмад, озадачен какво ли ще й скимне пък сега на тая откачалка. Не беше толкова луда, колкото я мислех. Едновременно изпищя и пусна патлака на пода.

– Ах! – възкликна французинът. – Господата си тръгват? Нали може да поостанете?

Онзи с голямото чене – сега по-величествено от всякога и подпечатано с моя патлак – не беше толкова учтив.

– Назад, пиленца! – заповяда той и се наведе за пистолета, който мадамата бе изпуснала.

Все още държах бравата. Отпуснах я малко рязко, за да изтрака и да не се чуе как натискам бутона, който държи вратата отключена. Имах нужда от помощ и ако тя дойдеше, исках между мен и нея да има възможно най-малко ключалки.

После Били, Инес и моя милост се върнахме безславно в дневната. Мороа и помощникът му също имаха по нещо за спомен от боя в таксито. Едното око на французина бе насинено и затворено – истинска прелест. Дрехите му бяха раздърпани и кални. Въпреки това ги носеше наперено, барабар с бастуна, стиснат под мишницата на свободната му от пищова ръка.

Голямото чене ни държеше на мушка с двата патлака, неговия и на мацката, докато Мороа обискира мен и Били. Измъкна моето желязо и го прибра в джоба си. Били нямаше оръжие.

– Нали нямате нищо против да отстъпите назад до стената? – нареди той учтиво, като свърши с огледа.

Нямахме нищо против и отстъпихме назад. Едното ми рамо опря в пердето на прозореца. Закачих го, завъртях се леко, придърпах го към мен и открих трийсетина сантиметра от стъклото.

Ако Копелето наблюдаваше, нямаше начин да не види французина – човека, който предната вечер стреля по него. В Копелето ми беше надеждата. Входната врата на апартамента бе отключена. Ако Копелето проникнеше в сградата, което не би го затруднило, пътят му беше открит. Не знаех какво търси в тая игра, но ми се щеше да наmine и се надявах да не ме разочарова. Ако всички се съберяха на едно място, каквато и да я бяха забъркали, може би щеше да лъсне, та и аз да разбера.

Междувременно гледах да съм по-далеч от прозореца. Копелето можеше да реши да ни изпрати малко олово през улицата.

Мороа гледаше Инес. Голямото чене ни държеше на мушка двамата

с Били.

– Az ne comprends le anglais добре – занарежда французинът подигравателно. – Та затуй не разбрал къде ти казала, че ще срещнем, мислех, казва в Ню Орлиънс. Пък то било Сан Франциско. Много извинявам се за грешка. Съжалявам, че оставил теб да чака. Но сега аз тук. В тебе ли е мой дял?

– Не. – Тя разпери безпомощно ръце. – Копелето го взе, всичко ми задигна.

– Какво? – Усмивката на Мороа изчезна и той заряза водевилните номера. Здравото му око почервения от яд. – Как е могъл, освен ако...

– Той ни подозираше, Едуард. – Устните й трепереха нервно.

Очите й молеха за доверие. Лъжеше.

– Проследил ме е. Щом дойдох тук, цъфна още на другия ден. Взе всичко. Страхувах се да те срещна. Нямахше да ми повярваш. Ти нали не...

– C'est incroyable! – Мороа се ядоса сериозно. – Хванах първия влак на юг след нашата... нашия спектакъл. Може ли да се е качил в същия влак, без да го видя? Non! А как иначе ще стигне до теб преди мен? Нещо ме будалкаш, та petite Инес. Няма съмнение, че с Копелето сте комбина. Но не в Ню Орлиънс. Там не си ходила. Дошла си направо тук, в Сан Франциско!

– Едуард! – захленчи тя и вкопчи ръка в ръкава му, а с другата се хвана за гърлото, сякаш трудно вадеше думите си оттам. – Как може да мислиш така? Нашите седмици заедно в Бостън не ти ли говорят, че не е истина? Мога ли да те предам заради някого като Копелето заради когото и да било? Толкова ли ме познаваш, за такава ли ме имаш?

Биваше я за актриса. Беше пленителна, беше патетична и каквато още ви хрумне... включително и опасна.

Французинът отскубна ръкава си от нея и отстъпи крачка назад. Тънките му мустачки се изкривиха, мускулите на челюстите му изпъкнаха. Здравото око се кокореше тревожно. Успя да го омае, макар и не съвсем. Ала играта едва сега започваше.

– Не знам какво да мисля – призна си той. – Ако съм грешил... трябва първо да намеря Копелето. Тогава ще разбера всичко.

– Няма нужда да ме търсиш, братко. Дойдох ти на крака!

Копелето стоеше на вратата. С по един черен револвер във всяка ръка. Заредени.

Трогателна картина.

На прага Копелето – мършав младок на двайсет и няколко, с изпито

лице и безизразни очи, които му придават още по-порочен вид. Стърчащите в ръцете му пистолети сочат към всички и никой, зависи откъде ги гледаш.

Жената с шоколадовата кожа притиска свити юмруци към лицето си, очите ѝ са толкова разширени, че ясно се вижда зеленикавата им сивота. Уплахата, която дотогава прозираше в тях, е нищо в сравнение със сегашния ужас.

Французинът, обърнат към Копелето с насочено срещу него оръжие, още стиска бастуна под мишница, лицето му е чисто бяло петно. Голямото чене, полуизвърнат назад, се опитва да види през рамо кой е на вратата, единият му пистолет се мести заедно с погледа му.

Били – огромен, пребит мъжага, стърчи като статуя, не е обелил дума, откакто Инес Алмад го подкара с пищов да си ходи.

И накрая – моя милост. В леглото си щях да се чувствам къде-къде по-удобно, но не изпадناх в паника. Всичко се нареждаше що-годе задоволително. В тези стаи щеше да се случи нещо. Но нямах никакво време да гадая кому и какво точно. Що се отнася до мен, разчиха да ги спипам всичките накуп. Малко хора ги убиват просто така. Повечето скоростижно поминали се ги убиват за нещо. Имах двайсетгодишен опит в тия работи. Можех да разчитам да съм сред оцелелите в предстоящата виелица. И се надявах да взема другите оживели да се повозим до едно място.

Но засега положението бе в ръцете на мъжете с патлаците – Копелето, Мораа и Голямото чене.

Копелето проговори пръв. Цвилещият му глас ставаше още по-неприятен през ноздрите на месестия му нос.

– Тука изобщо не ми прилича на Чикаго, но все пак се събрахме.

– Чикаго! – избухна Мораа. – Ти не си ходил в Чикаго!

Копелето му се ухили.

– Ами ти? Ами тя? За какво да ходя там? Мислиш, че двамата с нея сме ти избягали, нали? Добре де, щяхме да го направим, ако тя не ме беше прецакала, както направи с тебе и както тримата преметнахме она глупак.

– Възможно е – отвърна французинът, – но не ме будалкай, че с Инес не сте заедно. Не те ли видях вчера следобед да излизаш оттук?

– Добре си видял – съгласи се Копелето. – Само дето ютията ми се заплете в джоба, иначе нямаше да видиш нищо повече. Но сега не искам да се караме. Смятах, че ти и тя сте ме изпързали, както ти мислиш за нас. Но от това, което чувам сега, разбирам друго. Тя ни е баламосвала и

дватама, френски, както ние преметнахме оня тъпанар. Още ли не вдяваш?

Мороа бавно поклати глава.

Само пищовите, които държаха един срещу друг, им пречеха да се разберат.

– Виж сега – рече нетърпеливо Копелето. – Нали трябваше да се съберем в Чикаго и после – всеки по пътя си?

Французинът кимна.

– Да, но тя ми казва да я чакам в Сейнт Луис, а теб да не те броим – продължи Копелето. – Тебе те засилва чак в Ню Орлиънс, за да ме чупите мен. А мацето ни тегли шута и на двамата и изчезва с плячката в Сан Франциско. И двамата сме едни глупаци, френски, и няма защо да се караме. Има достатъчно за две тлъсти порции. Станалото – станало, дай да сложим кръст и да делим наполовина. Чат ли си – не те моля. Правя ти предложение. Ако не ти харесва, майната ти! Познаваш ме. Досега никой не е успял да ме изпревари в стрелбата. Избирай!

Известно време французинът не каза нищо. Беше навит, но не искаше да отстъпи толкова бързо. Не знам дали повярва на Копелето, но със сигурност вярваше в желязото му. Зареден револвер стреля доста побързо от автоматичен пистолет. Копелето имаше предимство. И беше много убедителен, защото си личеше, че въобще не му пука какво ще стане после.

Накрая Мороа погледна въпросително към Голямото чене. Онзи само облиза устните си.

Мороа пак се обърна към Копелето и кимна.

– Прав си – отрони той. – Така ще направим.

– Браво! – Копелето не помръдна от мястото си. – Дай сега да видим кои са тези смотаняци.

– Онези двамата – Мороа кимна към Били и мен – са приятели на нашата Инес. Този – посочи Голямото чене – е мой човек.

– Значи е с теб, така ли? Нямам нищо против – отсеке делово Копелето. – Сигурно разбираш, че неговият пай влиза в твоя. Аз взимам половината, вие се оправяйте.

Французинът се навъси, но даде знак, че е съгласен.

– Взимаш я, ако я намерим.

– Не бери грижа – успокои го Копелето. – Всичко е тук и ще го гепим.

Той прибра единия револвер и пристъпи навътре в стаята, а ръката с другия пищов отпусна свободно до тялото си. Докато прекосяваше

стаята, за да стигне до жената, се стараеше нито за миг да не бъде с гръб към Мороа и Голямото чене.

– Къде е стоката? – попита той.

Инес Алмад навлажни червените си устни с език и го погледна нежно.

– Всички сме от един дол дренки, скъпи. Всеки искаше да прибере цялата плячка за себе си. Вие с Едуард сложихте кръст на станалото. Аз с какво съм по-лоша от вас? Всичко е у мен, вярно. Но не е тук. Ще почакате ли до утре? Ще го взема и ще делим на три, както се бяхме разбрали отначало. Става ли?

– Вече не! – отрязва я Копелето категорично.

– Справедливо ли е? – рече тя жално и брадичката ѝ леко затрепери. – Каква е разликата между моето предателство и вашето? Вие...

– Не ни ги пробутвай тия! – прекъсна я Копелето. – Ние с френчето сме комбина, защото иначе няма да стигнем доникъде. Твоята е друга. Ти не ни трябваш. Така или иначе, ще вземем всичко. Ти си аут! Казвай къде е!

– Не е при мен! Не съм толкова тъпа да ги оставя тук, където лесно ще ги намерите. Имате нужда от помощта ми. Без мен не можете...

– Глупачка! Щях да се хвана, ако не те познавах! С твоята проклета лакомия не би ги скрила далеч от себе си. Но май си по-страхлива, отколкото алчна. Веднъж, ако те фрасна, ще клекнеш, няма кой да ми попречи.

Тя се сви назад от вдигнатата му ръка. Французинът побърза да се намеси.

– Дай първо да претърсим наоколо. Ако не намерим нищо, тогава ще решаваме какво да правим.

Копелето се изсмя иронично.

– Добре. Но да си знаеш – не тръгвам оттук без моя дял дори ако трябва да разкъсам тая пачавра. Щяхме да свършим по-бързо, но щом искаш, да поровим. Твоят, както там му викаш, може да ги пази тия мухълъвци, докато търсим.

Захванаха се за работа. Копелето прибра револвера и извади автоматичен нож с дълго острие. Французинът отви долната част на бастуна и оттам лъсна петдесет-сантиметрова кама.

Двамата хич не си поплъваха. Започнаха от стаята, в която бяхме. Изкормиха и оглозгаха всичко до кокал. Разглобиха картините и мебелите. Измъкнаха пълнежа на тапицериите, нацепиха мокета. Отпраха тапетите. Работеха, без да бързат. Всеки внимаваше другият да не мине

откъм гърба му. На Копелето му бе по-трудно – трябваше да се пази и от Голямото чене.

След като изгърбушиха дневната, минаха в съседната стая и зарязаха жената. Били и аз останахме сред боклуците. Голямото чене ни държеше на мушка с двата пищова.

Щом французинът и Копелето се скриха отгатак, мадамата реши да пробва номерата си върху нашия пазач. Беше много сигурна, че знае как да се оправя с мъжете, само това мога да кажа.

Известно време оглежда изпитателно Голямото чене, после много мазно го попита:

– Мога ли да?...

– Не може! – изръмжа силно той. – Затваряй си устата!

Копелето се появи на прага.

– Млъквайте всички, някой да не го отнесе – озъби се и се върна да си продължи работата.

Жената имаше твърде високо мнение за себе си, за да се откаже лесно. Не проговори повече, ала хвърляше такива погледи на Голямото чене, че той се изчерви и изпоти. Беше просто момче. Не вярвах мацката да успее. Ако бяха само двамата, щеше да го схруска за нула време. Но той нямаше да поддаде пред очите на още двама души.

По едно време нещо изквича – търсачите явно се бяха натъкнали на моравата Франа, която се скри още при появата на Морао и Голямото чене. Квиченето рязко секна и това не предвещаваше нищо добро за кучето.

Тарашът в другите стаи продължи близо час. Не намериха нищо. Когато се върнаха при нас, в ръцете си държаха само ножовете.

– Казах ви, че не са тук – рече победоносно Инес. – Няма ли сега да...

– Хич не се надявай да ти повярвам. – Копелето сгъна ножа и го пусна в джоба си. – Знам, че са тук.

Той я сграбчи за китката и поднесе разперена длан пред лицето ѝ.

– Дай ги сама или ще си ги взема аз.

– Не са у мен! Кълна се!

Устата му се изкриви в свирепа гримаса.

– Лъжкия!

Изви ръката ѝ и я накара да падне на колене. Свободната му ръка се протегна към презрамката на оранжевата ѝ рокля.

– Ей, сега ще разбера – закани се той.

Били се размърда.

– Ей! – извика той и задиша тежко. – Недей така!

– Чакай, Копеле! – намеси се и Мороа, който сглобяваше бастуна си. – Да видим дали няма друг начин.

Копелето пушна жената и бавно се отдръпна три крачки назад. Очите му бяха мъртви кръгове с цвят, който нито има име, нито може да се опише – безизразни очи на човек, чиито нерви изключват при възбуда.

Той разтвори палтото си с кокалести ръце и ги подпря на кльошавия си таз.

– Дай да се разберем, френски. С мен ли си или с нея?

– Разбира се, че съм с теб, но...

– Няма, „но“. Щом си с мен, не се опитвай да ми пречиш. Ще я побъркам тая кукла, без майтап. Казвай какво да правим.

Французинът сви устни и мустачките се качиха на носа му. Сбърчи вежди, а под тях здравето му око щеше да изскочи от мислене. Нямаше какво да направи и го знаеше. Накрая сви рамене.

– Прав си – призна той. – Трябва да я обискираме.

Копелето само му изръмжа презрително и се върна при жената.

Тя отскочи и се хвърли върху мен. Двете й ръце обвиха врата ми както обикновено.

– Джери! – запищя тя в лицето ми. – Не му позволявай! Джери, моля те!

Стоях и мълчах.

Не намирах, че е много любезно от страна на Копелето да я опипва, но имаше няколко причини да не го спирам. Първо, не исках с нищо да забавя изравянето на онази „стока“, за която толкова много се говореше. Второ, не съм сър Галахад. Тази хубавица беше изиграла съдружниците си и сама се бе насадила на пачи яйца. Сега се налагаше сама да се оправя. И най-вече трето, Голямото чене ме ръчкаше отстрани с гърмящо желязо, за да ми напомни, че не бива да правя нищо, освен, ако не искам да ми светят маслото.

Копелето дръпна Инес настрана. Аз не му попречих.

Той я завлече пред това, което беше останало от диванчето до радиатора, и кимна на французина да се приближи.

– Дръж я, докато я пребарам – нареди му Копелето. Тя пое дълбоко дъх. Преди да успее да го превърне в писък, дългите пръсти на Копелето се впиха в гърлото ѝ.

– А си пропяла, а ти извих врата като на пиле – заплаши той.

Тя изпусна дъха си със свистене през носа.

Били размърда крака. Обърнах се и го погледнах. Пухтеше тежко.

По челото му бе избила пот. Молах се да не си изпусне нервите, преди да сме видели „стоката“. Ако изчакаше още малко, щях да му помогна.

Той не изчака. Мороа държеше жената, Копелето започна да я съблича и Били тръгна.

Направи крачка към тях. Голямото чене замахна с пистолета да го върне назад. Били дори не го видя. Кръвясалите му очи се бяха впили в тримата до дивана.

– Ей, престанете! – изръмжа той. – Не така!

– Не ли? – Копелето обърна глава към него. – Виж какво ще направя сега.

– Били! – изпищя жално Инес, разчитайки на неговата глупост.

Били налетя.

Голямото чене го пусна, за да задържи мен с двата патлака. Копелето отскочи встрани. Мороа засили жената срещу Били и измъкна пистолета си.

Били и Инес се сблъскаха и се оплетоха.

Копелето мина зад широкия гръб на мъжа. Едната му ръка измъкна от джоба автоматичния нож. Острието изщрака точно когато Били се закрепил на крака.

Копелето го приближи.

Разбираше от ножове. Никакви удари отгоре със свит юмрук.

Палецът и показалецът насочваха острието. Замахна отдолу. Заби го под рамото му. Само веднъж. Докрай.

Били политна напред и смаза жената на пода под себе си. Претърколи се настрани и остана безжизнен по гръб върху пълнежа от мебелите. Мъртъв изглеждаше по-едър отпреди, сякаш изпълваше стаята.

Копелето избърса ножа си в парче от килима, сгъна го и го прибра в джоба си. Извърши всичко с лявата ръка. Дясната държеше плътно до бедрото си. Изобщо не погледна ножа. Следеше изкъсо Мороа.

Ако очакваше французинът да направи нещо неразумно, не позна. Мороа сбърчи мустачките си, лицето му се опъна и пребледня.

– По-добре да свършваме, каквото трябва още и да се омитаме – предложи той.

Жената седеше до мъртвеца и подсмърчаше. Лицето ѝ бе посивяло въпреки мургавия тен. Беше напълно сломена. С трепереща ръка тя бръкна под дрехите си. Извади плоска копринена торбичка.

Мороа бе по-близо от Копелето и я взе. Беше завързана много стегнато за неговите пръсти. Ръката му се протегна към Копелето и той сръза връвта с ножа. Французинът изсипа малко от съдържанието в шепата

си.

Диаманти. Перли. Няколко цветни скъпоценни камъка между тях.

Голямото чене тихо подсвирна. Очите му блестяха, сякаш искрящи-те камъни се отразяваха в тях. Така гледаха и Мороа, и Инес, и Копелето.

Невниманието на Голямото чене страхотно ме изкушаваше. Можех да го халосам по брадата. Щях да го изпружа. Силите, които Били бе изстискал от мен, почти напълно се бяха върнали. Можех да просна Голямото чене с един удар и да имам поне една от ютиите му, преди Копелето и Мороа да се усетят. Беше време и аз да направя нещо. Достатъчно дълго бях оставил тия палячовци да се чекнат. „Стоката“ излезе на бял свят. Ако оставех трупата да се разотиде, кой знае кога пак щях да ги събера накуп, ако изобщо стане.

Отпъдих съблазнителната мисъл и се заставих да изчакам още малко. Нямаше смисъл да се хвърлям току-така. Дори с патлак в ръката, срещу Копелето и Мороа мачът щеше да е неравностоен. На детективите работата им е да ловят престъпници, а не да се правят на герои.

Когато пак погледнах към него, Мороа изсипваше камъните обратно в торбичката. Той понечи да я прибере в джоба си. Копелето го хвана за ръката.

– Аз ще ги нося.

Мороа изви озадачено вежди.

– Вие сте двама, аз съм сам – обясни Копелето. – Вярвам ви и така нататък, но все пак за моя дял се грижа аз.

– Но нали...

Входният звънец прекъсна възраженията на Мороа. Копелето се обърна към Инес.

– Виж кой е и без тъпи номера!

Тя стана от пода и излезе в антрето.

– Кой е? – извика.

Беше хазайката, съвсем побесняла от гняв.

– Още един звук, госпожо Алмад, и ще повикам полиция! Това на нищо не прилича!

Чудех се какво ли би казала, ако отвори незаключената врата и види на какво прилича апартаментът ѝ – мор и леш, че и един труп наскреде дневната. Явно неговото строполяване я беше изстреляло за втори път от кревата.

Дали пък да не опитам, помислих си.

– Абе я оди се пери ма! – изревах с все сила.

Тя изпсуфта и повече не я чухме. Надявах се да съм я обидил достатъчно, за да хване телефона. Щях да имам нужда от полицията, за която спомена.

Копелето измъкна револвера си. За миг работата увисна на косъм. Или се излягам на пода до Били, или не. Ако можеше да ме наръга тихо, бях заминал. Но гърбът ми беше чист. Копелето знаеше, че ще се опъвам, докато ме коли. Той не искаше излишен шум – нали камъните се появиха.

– Затваряй си човката, да не ти я затворя аз! – беше всичко, което ми се случи.

После се обърна към французина, който през това време бе успял да набута торбичката в джоба си.

– Или делим тук веднага, или взимам всичко с мен заяви Копелето. – Двама сте и можете да видите, че няма да ви преметна.

– Копеле, не можем да останем тук! Хазяйката сигурно вече звъни в полицията. Да идем някъде другаде да делим. Щом сме заедно, знаеш, че няма да останеш на сухо.

С два скока Копелето прегради пътя на Мороа и Голямото чене към входната врата. Револверът му вече не сочеше към мен, а към тях. Свободната му ръка лежеше върху другия патлак.

– Никой да не мърда! – отсече той носово. – Моята част ще излезе оттук само в моя джоб. Ако искате да делим тук, добре. Ако не, аз ще ги нося. Това е положението!

– Ами ченгетата?

– Вие му мислете! Сега ме интересуват само камъните.

Една от вените на челото на французина щеше да се пръсне. Дребното му тяло се напрегна. Събираше кураж да се стреля с Копелето. И двамата знаеха, че след падането на завесата единият от тях ще прибере всичко. От самото начало се надлъгваха. И сега нямаше да сменят стила. За единия щяха да останат камъните. За другия – нищо, ако не се брои погребението.

Голямото чене не влизаше в сметката. Беше прекалено глупав главорез, за да остане дълго в компанията. Ако имаше поне малко акъл, отдавна да бе използвал двата пищова, по един за всекиго. Вместо това продължаваше да ми ги тика под носа и само с крайчеца на окото се опитваше да наблюдава как вървят преговорите.

Дамата стоеше близо до вратата, където бе отишла да приказва с хазяйката. Заяпаше ту Копелето, ту французина. Губех ценни минути, които ми се сториха часове, докато хвана погледа ѝ. Накрая успях.

Взрях се в ключа за лампата, само на педя от рамото ѝ. Погледнах я. Пак преместих очи към ключа. Пак към нея. Пак към ключа.

Разбра ме. Ръката ѝ се плъзна по стената. Онези двамата се дебнеха.

Очите на Копелето бяха придобили онзи мъртъв – и умъртвяващ цвят. Отвореното око на Мороа се бе насълзило. Не можеше да се престраши. Бръкна в джоба си и измъкна копринената торбичка.

Кафявите пръсти на Инес покриха ключа. Господ знае какво се въртеше в нейната глава, но нямах избор. Трябваше да действам веднага щом лампата угасне. Голямото чене щеше да ни засипе с олово. Трябваше да се надявам, че Инес няма да ме подведе. В противен случай с мен беше свършено.

Нокътят ѝ побеля.

Хвърлих се към Мороа.

Оранжево-сини искри и трясък изпълниха тъмнината.

Сграбчих французина. Паднахме върху мъртвия Били. Извъртях се и ритнах Мороа в лицето. Освободих ръка. Хванах здраво една от неговите. С другата ме дереше по лицето. Значи торбичката беше в ръката, която аз държах. Пръстите разпъваха устата ми. Стиснах зъби и ги захапах здраво. Подпрях коляно върху лицето му. Пренесох отгоре цялата си тежест. Челюстите ми не изпускаха ръката му. Двете ми ръце бяха свободни да взема торбичката.

Позата не беше много красива, но вършеше работа.

Стаята приличаше на вътрешност на тъмен барабан, по който гигант блъска с огромна сопа. Четири пищова трещяха едновременно и непрекъснато.

Мороа заби нокти в палеца ми. Отпуснах уста и ръката му се измъкна. Напипах кесията. Той не я пускаше. Извих палеца му. Изрева от болка. Измъкнах я.

Опитах се да избягам. Той сграбчи краката ми. Ритнах в тъмното, но не улучих. Той подскочи два пъти и застина. Реших, че го е ударил куршум. Сنيших се на пода до него и прокарах ръка по тялото му. Усетих голяма издутина. Бръкнах в джоба му и си взех патлака.

На лакти и колене, стиснал в едната ръка пищова, в другата – торбичката със скъпоценни камъни, залазих към вратата на съседната стая. За една педя не я уцелих, но оправих посоката. Щом влязох вътре, пуко-тевицата спря.

Свит до стената зад вратата, скътах торбичката и съжалих, че не останах на пода в дневната, скрит зад французина. Тази стая също беше тъмна. Преди Инес да угаси лампата отатък, тук светеше. Навсякъде

лампите бяха запалени. А сега всичките бяха угасени. Не знаех кой ги бе изключил и това не ми харесваше.

От дневната не се чуваше нищо.

Мек шум от падащ дъжд долиташе до ушите ми през отворен прозорец, който не виждах.

Зад гърба си долових друг звук. Тихо тракане на зъби.

Това ме развесели. Нямахше съмнение – пълзлата Инес. Тя се бе измъкнала от дневната и бе угасила останалите лампи. Дано нямахше и друг зад мен.

Дишах тихо с широко отворена уста и чаках. Не можех да потърся мацката в тъмното, без да вдигна шум. Мороа и Копелето бяха разбутали мебелите и парчета от тях се въргаляха навсякъде. Бях любопитен дали Инес има оръжие. Не беше време за изненади.

Нямах представа с какво разполага и не мърдах от мястото си.

Зъбите ѝ не спираха да тракат.

Нещо се размърда в дневната. Изтрещя нечие желязо.

– Инес! – изсъсках към кастанетите.

Никакъв отговор. В дневната се срутиха някакви мебели. Два патлака изгърмяха едновременно. Някой изохка.

– Взех стоката – прошепнах под прикритието на шума.

Този път имаше реакция.

– Джери! Ела при мен!

В дневната стенанията продължиха, но по-глухо. Запълзях по посока на гласа ѝ. Движех се на четири крака и гледах да се блъскам по-леко в останките от обзавеждането. Нищо не виждах. Насред пътя ръката ми напипа подгизнала козина – мъртвата морава Франа. Продължих.

Инес докосна рамото ми с нетърпелива ръка.

– Дай ми ги – бяха първите ѝ думи.

Усмихнах се в тъмнината, потупах ръката ѝ, пипнешком открих ухото ѝ и доближих устни до него.

– Нека се върнем в спалнята – прошепнах, без да обръщам внимание на интереса ѝ към кесийката. – Копелето ще дойде. Там ще го оправим по-лесно.

Голямото чене сигурно вече бе извън играта.

Исках да примамя Копелето в стая само с една врата.

Тя ме поведе към спалнята, и двамата на четири крака. През това време обмислях положението. Копелето не би могъл да знае какво е станало с мен и Мороа. Ако предполагаше нещо, сигурно мислеше, че французинът е оживял. Стори ми се, че ме слага в умствената категория

на Били. Копелето сигурно бе гръмнал Голямото чене и вече го бе разбрал. В дневната цареше непрогледен мрак, но трябваше досега да е установил, че е единственият жив там.

Беше препречил единствения изход от апартамента. Вероятно мислеше, че Инес и Мороа са все още живи вътре и държат плячката. Какво щеше да направи тогава? Вече и дума не можеше да става за съдружие. Това свърши с изгасянето на лампите. Копелето искаше камъните. Само те го интересуваха.

Не съм магьосник да отгатвам чуждите намерения. Само предполагах, че веднага ще тръгне да ни търси. Би трябвало да схваща, че полиците ще дойдат всеки момент, но го смятах за достатъчно луд да не го интересува, поне докато се появят. Сигурно си представяше, че няма да са повече от двама, изпратени най-много да усмирят една пиянска компания. Копелето би могъл да се справи с тях или поне така мислеше: А докато пристигнат, щеше да се опита да вземе камъните.

С Инес стигнахме до спалнята – най-отдалечената стая в жилището, стая с една-единствена врата. Усетих, че се мотае с нея и се опитва да я затвори. Нищо не виждах, но пъхнах крак между вратата и касата.

– Остави я отворена – прошепнах.

Копелето не биваше да стои отвън. Исках го в стаята.

Проснат на пода, измъкнах часовника си и го подпрях на касата на вратата, полуобърнат навътре. Изтеглих се на два-три метра назад, така че да виждам по диагонал светещия циферблат.

Отвън фосфоресциращите цифри не можеха да се видят. Бяха обърнати към мен. Всеки, който минеше през вратата – освен ако скочи, – щеше поне за миг да ги закрие.

Легнал по корем, със зареден револвер, чиято дръжка здраво опираше в пода, зачаках мъждукащите светлинки да изчезнат.

Мина доста време. Започнах да се отчайвам – да не би да не дойде, да не би да трябва аз да го потърся, да не би да избяга и всичките ми усилия да отидат на вятъра.

До мен Инес дишаше тежко в ухото ми и трепереше.

– Не ме пипай – сопнах й се, защото се опитваше да се сгуши в мен.

Тя друсаше ръката ми.

В съседната стая се строши стъкло.

Тишина.

Светещите петънца на часовника изгаряха очите ми. Не смеех да мигна. Докато мигам, кракът му можеше да мине пред циферблата. Не смеех да мигна, но вече не издържах, трябваше да мигна. Мигнах. Не

можех да кажа дали някой е влязъл, или не. Налагаше се да мигна пак. Опитях се да задържа очите си широко отворени. Уви. При третото примигване едва не стрелях. Можех да се закълна, че нещо мина между мен и часовника.

С каквото и да бе зает Копелето, не издаваше никакъв шум.

Жената до мен започна да хлипа. Гърлен звук, който можеше да насочи куршумите.

Идеше ми да я халосам с нещо по главата, но само изругах – не на глас, но от сърце.

Очите ме засмъдяха. Насълзиха се. Примигнах няколко пъти, за да ги почистя, и пропуснах важни мигове от видимостта на часовника. Дръжката на револвера се бе навлажнила от потта на дланта ми. Чувствах се ужасно – и отвътре, и отвън.

В лицето ми избухна барут.

Лудата до мен се разпищя и се хвърли върху ми.

Моят куршум отиде в тавана.

Отхвърлих хубавицата от гърба си, изритях я и пак легнах. Тя застена някъде встрани. Не виждах Копелето, не го и чувах. Часовникът се виждаше, този път малко по-далеч. Нещо прошумоля.

Часовникът изчезна.

Стрелях към него.

Две зли пламъчета изтрещяха ниско до пода.

Притиснах силно патлака към земята и стрелях между тях. Два пъти.

Срещу мен блеснаха още два пламъка.

Дясната ми ръка изтръпна. Хванах пищова с лявата. Изстрелях още два куршума в същата посока. В револвера ми остана само един.

Не зная какво направих с него. Главата ми се изпълни с причудливи звуци. Нямаше никаква стая. Нямаше никаква тъмнина. Нямаше нищо...

Когато отворих очи, видях мъждива светлина. Лежах по гръб. Мургавелката бе коленичила до мен, трепереше и подсмърчаше. Ръцете й бяха заети – пребръкваше дрехите ми.

Едната от тях измъкна от жилетката ми копринената торбичка.

Вече се опомнях и сграбчих ръката й. Тя изпищя сякаш видя оживял труп. Взех й камъните.

– Върни ми ги, Джери – захленчи тя, опитвайки се да разтвори пръстите ми – Мои са. Дай ги!

Седнах и се огледах.

До мен лежеше строшена нощна лампа, която моите крака или

някой куршум на Копелето бяха съборили върху главата ми. В другия край на стаята, с разпънати като на кръст ръце, по очи лежеше той. Беше мъртъв.

Откъм антрето се чуваше силно блъскане, но кънтящата ми глава едва го долавяше. Полицаите тропаха на отключената врата.

Жената се бе смълчала. Обърнах глава. Някакъв нож ме ужили по бузата и разцепи ревера ми. Взех ѝ го.

Нямаше никакъв смисъл. Полицията вече беше дошла. Задоволих красавицата. Престорих се, че тъкмо идвам в съзнание.

– О, ти ли си? Ето.

Подах ѝ торбичката със скъпоценните камъни точно когато първият полицай влезе в стаята.

Повече не видях Инес. Откараха я на изток и щатският съд в Масачузетс ѝ лепна доживотна присъда. От полицаите, които нахлуха в апартамента ѝ онази нощ, никой не ме познаваше. Разделиха ни и чак покъсно попаднах на едно познато ченге, което уреди да не ѝ казват кой съм. Най-трудната част от представлението бе да се скрия от вестниците – все пак трябваше да разкажа на съдебните заседатели как бяха убити Били, Голямото чене, Мороа и Копелето. Но се справих. Доколкото знам, жената с шоколадовата кожа все още мисли, че съм Джери Ъънг, контрабандистът на алкохол.

Стария разговаря с нея, преди да напусне Сан Франциско. Според нейните думи и сведенията на нашия клон в Бостън историята изглеждаше горе-долу така:

Бостънски бижутер на име Тъниклиф имал доверен служител на име Байндър. Байндър се запознал с една тъмнокожа жена – Инес Алмад. Тя пък имала още двама коварни приятели – французина Мороа и някой си Кери или Кори от Бостън, известен повече като Копелето. От такава комбинация е възможно да излезе какво ли не.

Всъщност излязъл заговор. Преданият на своя работодател Байндър, в чиито задължения влизало отварянето и затварянето на магазина, трябвало да задигне най-скъпите немонтирани скъпоценни камъни, купени за специални поръчки. Уговорили се той да ги изнесе една вечер и да ги предаде на Инес. Тя щяла да ги обърне в пари.

За да прикрият кражбата на Байндър, Копелето и французинът щели да извършат обир още на другата сутрин, веднага след отварянето на магазина. Байндър и портиерът – който не би забелязал липсата на най-ценните камъни – били единствените хора по това време там. Нападателяте щели да вземат каквото докопат. В добавка към откраднатото щели

да получат и по двеста и петдесет долара, а ако по-късно хванат някого от тях, можело да се разчита, че Байндър няма да го разпознае.

Такъв бил планът във вида, в който му бил представен. Имало и допълнение, за което Байндър не подозирал.

Между Инес, Мороа и Копелето съществувала друга уговорка. Тя трябвало да замине за Чикаго с камъните веднага щом ги получи от Байндър, и да чака там Мороа и Копелето. Тя и французинът били готови да изчезнат и да оставят Байндър с пръст в уста. Копелето настоявал планът да бъде изпълнен докрай и да убият глупавия помощник на бижутера. Байндър знаел твърде много, казал Копелето, и щял да ги натопи, като разбере, че е измамен.

Копелето не отстъпил и застрелял Байндър.

После дошли красивите двойни и тройни предателства, довели триото до трагичната развързка: Инес сключила отделни договори с Копелето и с Мороа – да се срещне с единия в Сейнт Луис, а с другия в Ню Орлиънс. Тя обаче заправила сама с пляката за Сан Франциско.

Били бил невинен наблюдател, или почти. Дърводелец, с когото Инес се запознала случайно и го взела като възглавница за грапавите места по опасния си път.

КРАЙ

© 1925 Дашиъл Хамет
© 1997 Георги Шарабов, превод от английски

Dashiell Hammett
The Whosis Kid, 1925

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Публикация

Дашиъл Хамет. Детектив от „Континентъл“
Издателство „Лъчезар Минчев“, 1997
Американска. Първо издание
Превод от английски Георги Шарабов, 1997
Автор на предговора Стивън Маркъс
Превод на предговора Стоянка Сербезова, 1997
Редактор Лъчезар Минчев
Художествено оформление Николай Пекарев
Технически редактор Езекил Лападатов
Коректор Евгения Джамбазова
Излязла от печат юни 1997 г.
Формат 84×108/32. Печатни коли 18,5
Предпечатна подготовка: „Компютър Арт – Бояджиев“, София
ISBN 954-412-033-5

Dashiell Hammett. The Continental Op
Vintage Books, A Division of Random House, New York, 1975

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8309>]